

Arrest

nr. 316 910 van 20 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2024 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mevrouw/Mijnheer,

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): R. O. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).2001

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene reisde op 06/04/2019 naar België met een visum D/B11 op basis van gezinshereniging, dit in functie van zijn moeder (mevr. M. L. V. (...), RR xxxxxxxx), hierna de de referentiepersoon. Hij werd op basis van dat visum op 04/07/2019 in het bezit gesteld van zijn eerste A-kaart geldig tot 29/05/2020, wat hierna nog 3 keer werd verlengd tot 29/05/2023.

Op 25/04/2023 vroeg betrokkene de verlenging van zijn verblijfsmachtiging en legde een uittreksel voor van zijn strafregister wat op dat moment nog blanco was. Echter, op 05/06/2023 werd aan zijn administratief dossier een aanhoudingsbevel en opsluitingsfiche toegevoegd. Betrokkene werd namelijk op 04/06/2023 aangehouden omdat hij verdacht werd van handel te drijven in verdovende middelen van een vereniging ten aanzien van een minderjarige. Betrokkene zou bezig zijn geweest met drugverkoop in een café, nam bij controle de vlucht naar de toiletten waar er 50 eenheden aan crack werd aangetroffen. Daarenboven stelt onze dienst vast dat er tot op heden op naam van betrokkene door de politie de volgende pv's werden opgesteld:

AN.(..) Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-dracht/vervoer

AN.(..) Geen misdrijf: andere

AN.(..) Bedreiging zonder bevel of voorwaarde

AN.(..) Drugs / bezit

AN.(..) Afpersing

AN.(..) Afpersing

AN.(..) Drugs / verkopen

ME.(..) Ontvluchting van gevangenen

AN.(..) Opzettelijke slagen en/of verwondingen

AN.(..) Drugs / bezit

AN.(..) Opzettelijke slagen en/of verwondingen

AN.(..) Drugs / bezit

ME.(..) Smaad

ME.(..) Discriminatie

ME.(..) Smaad

ME.(..) Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-dracht/vervoer

AN.(..) Smaad

AN.(..) Weerspannigheid

ME.(..) Bijz. wet: identiteitskaart/bevolkingsregister

ME.(..) Smaad

ME.(..) Weerspannigheid

ME.(..) Weerspannigheid

ME.(..) Schending van de eer

ME.(..) Bijz. wet: identiteitskaart/bevolkingsregister

AN.(..) Drugs / andere

AN.(..) Opzettelijke vernielingen

AN.(..) Geen misdrijf: openbare orde

DE.(..) Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-dracht/vervoer

IPB.(..) Geen misdrijf: altern. maatregel voorlop.hechtenis

IPB.(..) Geen misdrijf: probatiemaatregelen

Om deze reden stelde onze dienst op 15/06/2023 een hoorrecht op, waarin aan hem werd meegedeeld dat er een onderzoek werd opgestart naar de mogelijke beëindiging van zijn machtiging tot verblijf. Hij werd in deze instructie uitgenodigd om alle documenten voor te leggen die zijns inziens belangrijk zijn in dit onderzoek. Meer bepaald bevatte onze instructie onderstaande informatie: "In artikel 21 van de wet van 15/12/1980 staat het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Verder bevatte dit hoorrecht ook onderstaande informatie: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 23 §2 van de wet van 15/12/1980 waarin staat: "Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familielieden", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. "

Deze instructie werd door betrokkene betekend op 20/06/2023.

In een interview dd. 22/06/2023 in zijn administratief dossier lezen wij dat betrokkene op de hoogte werd gesteld van dit hoorrecht en dat hij 'alles goed begrepen heeft'. Hij geeft aan dat hij een advocaat zal contacteren om de nodige bewijsstukken binnen te gestelde termijn te kunnen aanvoeren. Verder lezen wij het volgende: "Hem gevraagd naar zijn banden met Suriname, stelt hij er niemand meer te hebben, enkel zijn moeder in België (M. L. V. (...), OV xxxxxxxx, nationaliteit Suriname, F+ Kaart Nr xxxxxxxx afgeleverd te Antwerpen geldig tot 26.10.2025), doch geeft reeds aan zonder verzet te zullen meewerken aan een repatriëring indien er wordt overgegaan tot een effectieve beëindiging van zijn verblijfsmachtiging."

Op 19/09/2023 en 12/10/2023 ontvangen wij opgeteld de volgende stukken:

- kopie van de loopbaangegevens van betrokkene, zonder datum, waaruit blijkt dat betrokkene 4 tewerkstellingen heeft gehad tussen 2022 en 2023
- 2 individuele rekeningen op naam van betrokkene dd. 25/12/2022 en van 14/11/2022-19/12/2022
- het reeds voorgelegd document van het Agentschap Integratie en Inburgering met de info dat hij een inburgeringsprogramma volgt dd. 24/03/2023
- 2 arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid op naam van betrokkene voor de periode 14/11/2022 – 19/11/2022 en 28/11/2022 – 02/12/2022
- attest van het OCMW dd. 12/10/2023 waaruit blijkt dat hij tot op dat moment geen financiële steun ontvangt
- attesten van de mutualiteit dd. 20/09/2023 waaruit blijkt dat hij en de gezinsleden over een ziektekostenverzekering beschikken
- arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid samen met de individuele rekeningen op naam van betrokkene voor de periodes 14/11/2022 – 19/11/2022; 28/11/2022 – 02/12/2022, en 25/12/2022
- loonafrekening voor januari 2023 t.e.m. maart 2023
- het reeds voorgelegd document van het Agentschap Integratie en Inburgering met de info dat hij een inburgeringsprogramma volgt dd. 24/03/2023.

Tot op heden hebben wij geen andere stukken ontvangen.

Het feit dat betrokkene inmiddels meerdere gedragingen stelde tegen de openbare orde staat buiten kijf, ongeacht zijn inmiddels gedateerd voorgelegd blanco uittreksel bij zijn verlengingsaanvraag. Immers, in een recent uittreksel van het strafregister van betrokkene stellen wij vast dat hij op 22/06/2022 werd veroordeeld voor weerspanningheid zonder wapens en smaad tegen een ministerieel ambtenaar/agent en op 01/12/2023 voor het (meermaals) verkoop en de aflevering van verdovende middelen.

In het vonnis dd. 01/12/2023 lezen wij dat betrokkene op 03/06/2023 werd opgemerkt bij op heterdaad vaststellingen van een verkoop van cannabis en cocaïne. Wanneer hij de politie opmerkte liep hij naar achteren in een café waarna hij, na even te wachten, terug vertrok en een erg zenuwachtige indruk maakte. Niettemin werd er op betrokkene 1240 euro en 2 gsm-toestellen gevonden en bleek later dat hij samen met een andere persoon 50 verkoopseenheden cocaïne had verstoep.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zelf verdovende middelen gebruikte en ook dealde. Gezien hij voordien al eens werd veroordeeld door de correctionele rechtbank stipuleert men in het vonnis dat hij een effectieve bestraffing is aangewezen, "teneide beklaagde duidelijk te maken dat de bewezen verklaarde feiten niet kunnen worden getolereerd in de samenleving en hem ertoe aan te zetten zich hiervan in de toekomst te onthouden". Op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij niet de intentie had om deze maatregel na te leven en zijn gedrag aan te passen. Kort daarna wordt betrokkene op 01/12/2023 in vrijheid gesteld. Op 16/02/2024 wordt hij in strafonderbreking gesteld voor plaatsing onder elektronisch toezicht, doch werd hij van 13/05/2023 van de gevangenis van Mechelen naar Wortel getransfereerd. In de SIDIS-databank lezen wij daarenboven dat betrokkene op 21/04/2024 'onwaardig gedrag stelde buiten de gevangenis'. We stellen vast dat er minstens 2 nieuwe pv's werden opgemaakt in 2024, zijnde in de zeer korte periode waarin betrokkene werd vrijgelaten en opnieuw werd aangehouden. Het feit dat betrokkene 2 keer in aanraking is gekomen met de politiediensten in een periode van ongeveer 2,5 maand is allesbehalve een bewijs dat hij aan zijn gedragingen wenst te werken. De gedragingen intramuros en buiten zijn hechtenis zijn eveneens geen signalen dat hij zich wenst te herpakken of ook maar enig schuldinzicht of spijt uit. Daarenboven vertelt SIDIS ons dat zijn aanvraag tot elektronisch toezicht op 24/04/2024 werd geweigerd. Het re-integratieverslag of maatschappelijke enquête in SIDIS zijn echter niet raadpleegbaar voor onze dienst. Bijgevolg kunnen wij hiermee geen rekening houden. Het komt betrokkene toe om alle benodigde stukken voor te leggen. Tot op heden zit betrokkene opgesloten. Betrokkene lijkt op basis van de voorgelegde stukken absoluut onvoldoende blij te geven dat hij de wetten en plichten, alsook de waarden en normen van België blijkt te willen naleven.

Onze dienst sluit zich volledig aan bij de vaststellingen en conclusie in het vonnis, nl. "dat de feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de gebruiker ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid." Betrokkene schaadde met zijn persoonlijk gedrag de openbare orde. Immers: "Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid"

valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).” Daarenboven lezen wij zowel in het aanhoudingsmandaat alsook in het vonnis dat betrokkene zich trachtte te onttrekken van dergelijke politiecontroles. Dit getuigt van weinig respect naar de samenleving en de politionele diensten. Uit de bevindingen blijkt nergens dat betrokkene spijtbeseft heeft, noch tot inkeer is gekomen over de feiten die hij gepleegd heeft. Nergens in het dossier lezen wij elementen van enig schuldinzicht, wat ons –gezien zijn meerdere veroordelingen en verblijf in de gevangenis- de wenkbrauwen doet fronsen. De voorwaarden die aan hem werden opgelegd, volgde hij duidelijk niet op. Dit alles zien wij als een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging voor het fundamentele belang van de samenleving. Het is onduidelijk indien betrokkene enige vooruitgang of herstel meemaakte, wel integendeel. Er wordt geen enkel stuk voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene na zijn eerste noch zijn laatste vrijlating ook maar enige notie toonde om zich te herpakken. De reserme aan pv's hierboven vermeld zijn een ontegensprekelijk bewijs dat betrokkene vrijwel meteen sinds zijn aankomst in het Rijk en erna quasi continu in aanraking is gekomen met de politiediensten, én zich daarenboven misdraagt jegens deze politionele diensten die instaan voor noodzakelijke vaststellingen en tussenkomsten. Wegens gebrek aan enig bewijs dat betrokkene zich wenst te herpakken of laat staan oprecht spijt betuigt, kunnen wij enkel maar oordelen dat het zeer reëel is dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Zijn persoonlijke gedragingen spreken hier eveneens voor zich en tonen aan dat hij nog steeds actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden op basis van artikel 21 van de wet van 15/12/1980. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

Betrokkene kwam naar België met een visum D, B11 op basis van gezinshereniging maar dient ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Het feit dat betrokkene snel na zijn aankomst in België gedrag stelde –en blééf stellen- dat een gevaar is en blijft voor de Belgische nationale veiligheid en openbare orde, kan onze dienst bijgevolg niet als reden aanvaarden om hem verder nog te kunnen machtigen tot verblijf. Uit de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamentele belang van de samenleving. Op basis van de voorgelegde stukken en informatie in het administratief dossier kunnen wij enkel concluderen dat wij geen enkele notie van mogelijk oprecht spijtbeseft terugvinden.

Betrokkene kreeg de kans om cf. artikel 23 §2 ons informatie te verschaffen over zijn situatie en ook over banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Uit de voorgelegde loonafrekeningen en arbeidscontracten voor uitzendarbeid blijkt dat betrokken in 2022 en 2023 voor bepaalde periodes economisch actief was. Echter, wij lezen op de details van de loonfiches van 2023 dat hij zeer vaak onwettig afwezig was. Het overzicht van zijn loopbaan bevestigt enkel dat betrokkene in 2022 en 2024 4 verschillende tewerkstellingen had. Deze stukken kunnen echter geen afbreuk doen aan onze conclusie rond de gedragingen tegen openbare orde, noch zijn ze bewijzen van een bijzondere integratie. De stukken die bij zijn initiële aanvraag tot verlenging dd. 25/04/2023 werden gevoegd, nl. een document rond een bemiddelingstraject en een opdracht van de VDAB tot onderhoudsmechanici dd. 04/04/2023, een attest van de mutualiteit waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven is bij het ziekenfonds dd. 06/04/2023, een huurovereenkomst, een attest van het OCMW dd. 07/04/2023 met de info dat betrokkene niet gekend is bij hun diensten, en een document van het Agentschap Integratie en Inburgering met de info dat hij een inburgeringsprogramma volgt dd. 24/03/2023, wijzigen niets aan onze conclusie. Alle bovenstaande stukken bewijzen niet dat hij op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat hij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Dit zijn minimale –en vaak bij wet verplichte - inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Hij gaf aan ‘dat hij in Suriname niemand meer heeft en hier enkel zijn moeder’. Dit interpreteren wij als een blote bewering gezien dit niet wordt gestaafd door andere stukken of bijkomende informatie. Betrokkene groeide voor het grootste deel van zijn leven op in Suriname en reisde in 2019 op 18-jarige leeftijd naar België. Hij heeft zijn schoolloopbaan voor het grootste deel doorgemaakt in Suriname. Niets bewijst dat hij de taal aldaar niet meer machtig zou zijn, noch dat hij daar absoluut geen familiale of vriendschappelijke banden meer zou hebben. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd, ondanks duidelijk gestipuleerd in onze instructie dd. 15/06/2023. Er worden door betrokkene geen concrete elementen naar voor gebracht waarom hij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Wij gaan er vanuit dat betrokkene wel degelijk in staat is om elders zijn leven op te bouwen. Betrokkene is immers 23 jaar en een volwassen jongeman die verondersteld wordt zijn eigen keuzes te kunnen maken. Niets in het dossier geeft aan dat dat niet mogelijk zou zijn, wel integendeel: betrokkene vertelt in het interview dd. 22/06/2023 dat hij ‘zonder verzet zal meewerken aan de repatriëring wanneer zijn machtiging wordt beëindigd’. Zijn ervaring tijdens zijn tijdelijke tewerkstelling in België kan hij bijvoorbeeld gebruiken om in zijn land van herkomst aan een toekomst te

timmeren. Hoewel betrokkene sinds zijn verblijf in 2019 in het Rijk verblijft, kan dit niet worden weerhouden. Voor zover betrokkene alsnog enige banden heeft ontwikkeld met België, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De banden die betrokkene heeft opgebouwd zijn klaarblijkelijk van criminele aard.

Betrokkene woonde voor en tussen de periode van hechtenis samen met de referentiepersoon en zijn broers en zussen: M. N. C. (...) (°2006), M. G.L. (...) (°2011), M. S. G. (...) (°2013), M. J. J. (...) (°2014), en M. S. S. (...) (°2022). De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij samenwoonde met zijn legaal verblijvende gezinsleden heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere veroordelingen op te lopen en afwezig te zijn van het gezin omwille van verschillende aanhoudingen en detentie. Het verbaast ons dat de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene tegenover de rest van zijn gezinsleden, nl. zijn broers en zussen, door hem zelfs nergens wordt ingeroepen of toegelicht. Hij spreekt klaarblijkelijk in het interview dd. 22/06/2023 enkel over zijn moeder. Er wordt dus niet beweerd dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met deze personen. Het is echter op basis van de voorgelegde stukken onvoldoende aangetoond en onduidelijk hoe de actuele band momenteel is. Indien betrokkene dat had willen inroepen, had hij dit moeten aankaarten, wat hij naliet te doen. We lezen in het administratief dossier dat betrokkene in 2021 voor een korte periode een gespecialiseerde trajectbepaling en – begeleiding heeft genoten en dat er af en toe spanningen zouden geweest zijn in het gezin tussen betrokkene, zijn moeder en naar verluidt ook zijn tante. In het administratief dossier vinden wij ook een proces-verbaal terug van 27/05/2021 waarin hij aangifte deed van slachtoffer te zijn geweest van bedreigingen van zijn moeder. Zij zou hem hebben beschuldigd van diefstal en hem hebben bedreigd waarna hij in de acute opvang heeft verbleven. Betrokkene gaf in 2021 aan dat hij ‘geen contact meer wenst met zijn moeder’. Op basis van communicatie met het Parket bleek dat dit werd geseponneerd wegens onvoldoende bewijs. Na een korte periode alleen te hebben gewoond, staat betrokkene vanaf 29/08/2022 terug ingeschreven op hetzelfde adres als dat van zijn moeder. Het is tot op heden wat de exacte band met zijn moeder juist inhoudt, laat staan dat een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie betreft. Deze melding van spanningen in het gezin doen geen afbreuk aan de veroordelingen van betrokkene, noch kan dit onze dienst in staat stellen om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen.

In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Onze dienst acht dit tussen betrokken en zijn moeder (tevens de referentiepersoon), op basis van alle voorgelegde stukken en voor onze dienst beschikbare informatie, onvoldoende bewezen. Betrokkene brengt, los van een enkele vermelding, niets aan omtrent een mogelijke afhankelijkheidsrelatie.

Wat betreft de gevolgen voor hem en zijn familieleden en de band met deze personen stellen wij aldus vast dat betrokkene dit sinds ons hoorrecht slechts eenmalig op zeer karige wijze heeft toegelicht. In hetzelfde interview dd. 22/06/2023 staat de melding dat betrokkene enkel juridisch bezoek aanvraagt en geen andere toelatingen tot bezoek heeft aangevraagd. Indien er een band zou bestaan met zijn gezinsleden, blijkt dit alleszins niet uit de stukken in het administratief dossier, noch toont betrokkene aan dat dit het geval zou zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is in het gezin, noch dat zij met hem een band wensen te onderhouden door hem bijv. in de gevangenis te bezoeken. Onze dienst heeft hierover geen informatie ontvangen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn andere gezinsleden verder kunnen verblijven in België. Ook blijkt uit niets in het dossier dat zijn moeder en zijn broers en zussen niet –laat staan minder goed- zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het feit dat zijn gezinsleden legaal in het land verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gezinsleden mantelzorg of laat staan enige zorg behoeven van betrokkene. De aanwezigheid van betrokkene is op basis van de voorgelegde documenten blijkbaar niet vereist. We kunnen zelfs stellen dat betrokkene gedrag zeker geen goed voorbeeld is voor de jongere gezinsleden. Betrokkene toont niet aan dat er sprake

zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn in België verblijvende familieleden, laat staan dat hij elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er een hechte band zou bestaan. Uit het feit dat betrokkene jarenlang louter voor een bepaalde periode bij deze gezinsleden verbleef en dat hij tussen hechtenis door over een vaste verblijfplaats bij zijn gezinsleden beschikte, kan niet zomaar afgeleid worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één/en of meerdere van zijn familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één en/of meerdere van deze familieleden dan ook niet aannemelijk word gemaakt. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België of het respectieve land waar zij gevestigd zijn in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden in Suriname dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem zelfs komen bezoeken in zijn land van herkomst gezien zij allen gemachtigd zijn tot verblijf en het Rijk vrijelijk in en uit kunnen reizen. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Wat betreft medische elementen lezen wij in het vonnis dat betrokkene 'zijn toevlucht had genomen in het gebruik van verdovende middelen ten gevolge van stress' en hij volgens het GTB-verslag dd. 2021 nood heeft aan een oogprothese die zou moeten worden hernieuwd. Dit vinden wij ook terug in het vonnis. Dit zou volgens het GTB-verslag tot spanningen hebben geleid binnen zijn gezin. Dit betekent niet dat betrokkene niet zou kunnen reizen, laat staan dat deze elementen een afbreuk doen aan onze beslissing inzake zijn gedragingen tegen de openbare orde. Deze beknopte meldingen in het administratief dossier rond zijn oogprothese werden in overweging genomen maar niet voldoende geacht. Indien betrokkene in België wenst te verblijven op basis van medische redenen, dient hij daarvoor de in de wet gestipuleerde procedure te volgen.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: Schending van het legaliteitsbeginsel, de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van het Europees beginsel van vrij verkeer, van artikel 24.2, 41 en 47 van het Handvest van grondrechten van de unie, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op artikel 21 Verblijfswet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet stelt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.

Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)

Verzoeker stelt dat hij geen actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die en beroep op de openbare orde of nationale veiligheid uit artikel 21 Verblijfswet rechtvaardigt.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering vereist vooreerst en voornaamst een interne wettigheid. Een deugdelijk gemotiveerde beslissing kan niet, al dan niet bewust, gesteund gaan op een verkeerde rechtsgrond.

De situatie van de rechtsonderhorige wordt dan immers niet correct gekwalificeerd wat maakt dat de beslissing ab initio met de nietigheid is behept.

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, of de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.(...)".

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maa12011, C-372/09 en C-373/09, Pefiarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant. '

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C- 402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite, minstens onvolledig aangezien er onvoldoende rekening wordt gehouden met de gezinsbelangen van verzoeker minstens dat deze belangen in een verkeerd daglicht worden gehouden door DVZ en niet stroken met de waarheid/werkelijkheid.

Uit de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt niet dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Op basis van de voorgelegde stukken en informatie in het administratief dossier kon DVZ wel degelijk concluderen dat er een spijtbesef is.

Verzoeker heeft informatie verschaft over zijn situatie en ook over het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Uit de voorgelegde loonafrekeningen en arbeidscontracten voor uitzendarbeid blijkt dat verzoeker in 2022 en 2023 voor bepaalde periodes economisch actief was.

Er werd ook stukken gevoegd rond een bemiddelingstraject en een opleiding van de VDAB tot onderhoudsmechanici dd. 04.04.2023, een attest van de mutualiteit waaruit blijkt dat verzoeker is ingeschreven bij het ziekenfonds dd. 06.04.2023, een huurovereenkomst, een attest van het OCMW dd. 07.04.2023 met de info dat betrokkene niet gekend is bij hun diensten, en een document van het Agentschap Integratie en Inburgering met de info dat hij een inburgeringsprogramma dd. 24.03.2023 heeft gevolgd.

De bijgebrachte stukken en gekende info door DVZ bewijzen wel degelijk dat hij geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, minstens dat hij inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren.

Hij woonde voor en tussen de periode van hechtenis in bij zijn moeder samen met zijn broers en zussen: M. N. C. (..) (°2006), M. G. L. (..) (°2011), M. S. G. (..) (°2013), M. J. J. (..) (°2014) en M. S. S. (..) (°2022).

Er is een sterke en voortdurende familierelatie en sprake van nauwe en duurzame familiebanden van verzoeker.

De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen geen zulk zware inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker heeft in de gevangenis gewerkt aan zijn rehabilitatie in de maatschappij.

Hij is lid van de Belgische maatschappij, hij heeft in ons land zijn volledig sociaal en gezinsleven uitgebouwd.

Een ongerechtvaardigde inbreuk op het artikel 8 EVRM kan aannemelijk gemaakt worden nu de bestreden beslissing faalt naar recht en geen correcte toepassing reflecteert van de vigerende wetgeving.

Het enige middel is gegrond.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 overwogen:

“B.18.2. De « redenen » en de « ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen

worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, [...] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.

(..)

B.19.2. De beslissing om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid is geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een preventieve administratieve veiligheidsmaatregel die door de autoriteiten wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde en de nationale veiligheid op het grondgebied te bewaren. De verplichting die de Staten hebben om de orde te handhaven en misdrijven te voorkomen vormt een wettig doel dat een dergelijke beslissing verantwoordt, voor zover zij « in een democratische samenleving noodzakelijk » is (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 67-68)."

In dat opzicht is het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element dat in overweging moet worden genomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft daarenboven geoordeeld :

« Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde [veronderstelt] in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan [...] van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » (o.a., HvJ, 27 oktober 1977, Régina t. Pierre Bouchereau, punten 29 en 35; 24 juni 2015, C-373/13, H. T., punt 79; grote kamer, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K. en H. F., punt 41).

B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit."

Het is aan de nationale overheden, *in casu* de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Verzoekende partij betwist niet dat er tal van processen-verbaal ten aanzien van haar zijn opgemaakt en dat zij reeds tweemaal veroordeeld werd. Uit het laatste vonnis van 1 december 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partij tot een gevangenisstraf van twee jaar veroordeeld werd voor het verkopen van cocaïne, zowel in vereniging als individueel, en van cannabis, op individuele basis, waarbij de feiten zich reeds afspeelden sinds 2 juni 2022. Op 3 juni 2023 werd verzoekende partij aangehouden door de onderzoeksrechter voor deze feiten. Zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing zijn de gepleegde feiten zeer ernstig. Zo wijst zij erop dat de correctionele rechtbank van Antwerpen geoordeeld heeft dat: "(d)e feiten (..) zeer ernstig (zijn) en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugsdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare orde."

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten het niveau van ernst behalen om de bestreden beslissing te treffen. De Raad wijst er daarbij op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van

drugsmisdrijven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia/Frankrijk*, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, *Amrollahi/Denemarken*, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, *Benhebbba/Frankrijk*, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 66).

Verder blijkt uit de gegeven motivering dat de verwerende partij vaststelt dat er geen elementen zijn die wijzen op een gedragswijziging in hoofde van verzoekende partij. Zo blijkt nergens uit dat verzoekende partij spijtbeseft heeft en tot inkeer is gekomen. Er zijn in het dossier van verzoekende partij geen elementen van schuldinzicht te lezen, wat gezien de meerdere veroordelingen en verblijf in de gevangenis, de wenkbrauwen doet fronsen. De Raad kan de verwerende partij in deze vaststelling geheel volgen. Zo blijkt inderdaad uit het aanhoudingsmandaat dat verzoekende partij zich trachtte te onttrekken aan de politiecontrole en kan verder in het vonnis van 1 december 2023 gelezen worden dat verzoekende partij ten aanzien van de politie haar aandeel in de drugsfeiten trachtte te ontkennen, minstens te minimaliseren (p. 10-11 vonnis).

Zoals de verwerende partij ook motiveert, en niet betwist door de verzoekende partij, blijkt dat verzoekende partij op 21 april 2024 onwaardig gedrag stelde buiten de gevangenis en werden er in 2024 twee processen-verbaal opgesteld, dit is in de korte periode waarin verzoekende partij werd vrijgelaten en opnieuw aangehouden. De verwerende partij vervolgt: *“Het feit dat betrokkene 2 keer in aanraking is gekomen met de politiediensten in een periode van ongeveer 2,5 maand is allesbehalve een bewijs dat hij aan zijn gedragingen wenst te werken. De gedragingen intramuros en buiten zijn hechtenis zijn eveneens geen signalen dat hij zich wenst te herpakken of ook maar enig schuldinzicht of spijt uit. Daarenboven vertelt SIDIS ons dat zijn aanvraag tot elektronisch toezicht op 24/04/2024 werd geweigerd.”*

Uit alle voormelde bevindingen blijkt duidelijk dat ten aanzien van verzoekende partij doorheen de jaren van haar verblijf in België al een ganse resem processen-verbaal werden opgesteld voor verschillende inbreuken en dat zij ook al tweemaal veroordeeld werd, waarbij het inzake de veroordeling op 1 december 2023 gaat om zwaarwichtige drugsfeiten die gepleegd werden vanuit de optiek van gemakkelijk geldgewin. Het gedrag dat verzoekende partij doorheen haar verblijf op het Belgische grondgebied heeft gesteld, en blijft stellen gelet op de vaststellingen in 2024, doet getuigen van een duidelijk en aanhoudend gebrek aan normbeseft. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt zijn er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden waaruit kan blijken dat haar ingesteldheid dermate gewijzigd is waardoor het recidivegevaar door de verwerende partij verkeerd zou zijn ingeschat. Met een verwijzing naar het feit dat zij documenten heeft voorgelegd inzake een bemiddelingstraject en opleiding van de VDAB van april 2023, een inschrijving bij het ziekenfonds van april 2023, een huurovereenkomst, een attest van het ocmw van april 2023 en een document dat zij in 2023 een inburgeringscursus heeft gevolgd doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat deze stukken niet vermogen anders te oordelen over haar gedrag waaruit voornoemde ingesteldheid blijkt. Ook waar zij nog op niet-geconcretiseerde wijze argumenteert dat zij in de gevangenis aan haar rehabilitatie gewerkt heeft, kan zij niet overtuigen.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actuele voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.6. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare*

orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘*fair balance*’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het

eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

2.6.1. Zoals blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij oog gehad voor het gegeven dat verzoekende partij in België familieleden heeft, met name haar moeder en vijf broers en zussen. De verwerende partij aanvaardt dat verzoekende partij met deze verwanten een band kan hebben, maar wijst erop dat het niet duidelijk is hoe de actuele band momenteel is. Zij wijst daarbij op de familiale problemen die zich hebben voorgedaan tussen verzoekende partij en haar moeder, wat geleid heeft tot een korte periode van gescheiden woonst. De verwerende partij stelt vast dat, naast de onduidelijkheid omtrent de exacte band die verzoekende partij heeft met haar moeder, er hoe dan ook geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Dergelijke afhankelijkheidsband blijkt niet uit de aan de administratie kenbaar gemaakte gegevens. Verzoekende partij heeft ook geen gegevens overgemaakt waaruit blijkt dat haar familieleden haar bezoeken in de gevangenis en er kan ook niet blijken dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat haar familie verder in België kan verblijven. De verwerende partij besluit dat verzoekende partij het contact met haar familie kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken van haar familie in het herkomstland.

Door louter te wijzen op haar familiebanden in België en zonder meer voor te houden dat “(e)r (...) een sterke en voortdurende familierelatie (is) en sprake van nauwe en duurzame familiebanden”, alsook de voorlegging van de bezoekerslijst in de gevangenis waaruit inderdaad blijkt dat zij geen bezoek ontvangt van haar moeder en broers en zussen, doch slechts van haar advocaat en twee keer van een tante en een nicht, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad wijst er immers op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of meer algemeen tussen verwanten, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76). Het loutere feit dat verzoekende partij voor en tussen de periode van hechtenis inwoonde bij haar moeder, broers en zussen doet niet getuigen van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Met haar betoog toont verzoekende partij geenszins aan dat zij in België een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

2.6.2. De Raad stelt verder vast dat verwerende partij op zeer uitgebreide wijze is ingegaan op de elementen die het privéleven van verzoekende partij in België kenmerken. Zij oordeelde dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij zwaarder doorweegt dan haar persoonlijke belangen. De Raad stelt vast dat verwerende partij uitdrukkelijk rekening hield met alle door de verzoekende partij voorgelegde documenten in het kader van haar privéleven, waaronder het gegeven dat verzoekende partij in België gewerkt heeft, dat zij zich heeft ingeschreven bij de VDAB en dat zij een inburgeringstraject heeft gevolgd. Dienaangaande stelt de verwerende partij vast dat de vier verschillende tewerkstellingen in 2022 en 2023, waarbij tevens blijkt dat zij in 2023 vaak ongewettigd afwezig was op het werk, niet doen getuigen van een bijzondere integratie waardoor haar persoonlijk belang zwaarder zou doorwegen op het algemeen belang inzake de bescherming van de openbare orde. Ook de overige stukken doen slechts getuigen van minimale – vaak bij wet verplichte – inspanningen en niet van een bijzondere integratie in België of grote inspanningen om zich te integreren. Verder oordeelt de verwerende partij dat niet blijkt dat een gebrek aan culturele of sociale banden met Suriname een terugkeer in de weg zouden staan. De blote bewering dat zij niemand meer zou hebben in Suriname wordt niet aangenomen. De verwerende partij stelt dienaangaande vast dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven aldaar is opgegroeid en zij pas op 18-jarige leeftijd in 2019 naar België kwam zodat zij gans haar schoolloopbaan in Suriname heeft gekend, dat niet blijkt dat zij de taal van Suriname niet (meer) kent noch dat zij aldaar geen familiale of vriendschappelijke banden meer zou hebben. Er kan niet blijken dat verzoekende partij niet meer zou kunnen aarden in haar land van herkomst. Verzoekende partij is thans 23 jaar en een volwassen jongeman waarvan verwacht kan worden dat zij in staat is om in het herkomstland haar leven op te bouwen. De werkervaring opgedaan in België kan zij gebruiken om in Suriname aan haar toekomst te bouwen. De banden die zij zou hebben in België, waaronder ook deze met haar familie, zijn niet van die aard dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat zij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verder stelt de verwerende partij vast dat de beknopte medische gegevens in het administratief dossier het treffen van de bestreden beslissing niet verhinderen.

Door de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij wel degelijk geïntegreerd is in de Belgische samenleving en louter te verwijzen naar de gegevens die zij heeft voorgelegd aan het bestuur waarmee de verwerende partij genoegzaam rekening heeft gehouden zoals blijkt uit de bespreking *supra*, slaagt

verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de concrete motieven in de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.7. Waar verzoekende partij in de aanhef van haar middel nog de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt, dit nog naast de vaststelling dat dit artikel betrekking heeft op de rechten van het kind terwijl verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan niet blijkt dat zij minderjarige kinderen heeft in België zodat hoe dan ook niet blijkt dat zij zich op dienstige wijze zou kunnen beroepen op voormeld artikel.

Ook waar zij in de aanhef van haar middel de *“schending van het Europees beginsel van vrij verkeer”* aanvoert laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, zodat het enig middel ook op dit vlak onontvankelijk is.

2.8. Het betoog van de verzoekende partij dat een deugdelijk gemotiveerde beslissing niet gesteund kan gaan op een verkeerde rechtsgrond, dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit gebaseerd is, dat dit een voorwaarde is teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen, is niet dienstig nu niet blijkt, zoals reeds *supra* werd vastgesteld, dat de motieven van de bestreden beslissing niet in rechte en feite juist zijn. Evenmin kan zij gevolgd worden als zou de verwerende partij bepaalde pertinente en door haar gekende gegevens onvoldoende in rekening hebben gebracht.

2.9. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing door onwettigheid is aangetast noch dat deze beslissing niet evenredig is met de doelstelling van het algemeen belang.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER